

SLOVO ŽIVOTA *Prosinec 2024 Lk 1,37*

„Vždyť u Boha není nic nemožného.“

Ocitáme se u vyprávění o Zvěstování. Anděl Gabriel přichází k Marii z Nazareta, aby jí oznámil Boží plány s ní: počne a porodí syna Ježíše, který „bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího“.¹ Tato epizoda navazuje na jiné události ve Starém zákoně, které vedly k zázračným porodům u neplodných nebo velmi starých žen, jejichž děti měly sehrát důležitou roli v dějinách spásy. Ačkoli se zde Maria chce zcela svobodně podřídit poslání stát se matkou Mesiáše, klade si otázku, jak se to může stát, když je pannou. Gabriel ji ujišťuje, že to nebude dílem člověka: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní!“² A dodává: „Vždyť u Boha není nic nemožného.“³

„Vždyť u Boha není nic nemožného.“

Toto ujištění znamená, že žádné Boží prohlášení nebo příslib nezůstanou nesplněny - protože pro něj není nic nemožného. Lze je formulovat také takto: s Bohem není nic nemožného. Právě nuance řeckého textu „s Bohem, v jeho blízkosti nebo spolu s ním“ zdůrazňuje jeho blízkost člověku. Pro lidskou bytost nebo lidské bytosti, když jsou spolu s Bohem a svobodně k němu přilnou, není nic nemožného.

„Vždyť u Boha není nic nemožného.“

Jak můžeme uskutečňovat toto Slovo života? Především tím, že s velkou důvěrou uvěříme, že Bůh může jednat i přes naše omezení a slabosti, stejně jako v těch nejtemnějších životních podmínkách.

Takovou zkušenost měl Dietrich Bonhoeffer, který během věznění, jež vedlo k jeho umučení, napsal: „Musíme se vždy znovu dlouze a velmi klidně zamýšlet nad Ježíšovým životem, nad jeho mluvením, jednáním, utrpením a umíráním, abychom poznali, co Bůh slibuje a co splňuje. Jisté je (...), že pro nás není nic nemožného, poněvadž u Boha není nic nemožného; (...) jisté je, že nemáme na nic nárok, a přece si smíme všechno vyprosit; jisté je, že v utrpení je skryta naše radost, v umírání náš život... K tomu všemu řekl Bůh v Ježíši Ano a Amen. Toto Ano a Amen je pevná půda, na které stojíme.“⁴

„Vždyť u Boha není nic nemožného.“

Ve snaze překonat zdánlivou „nemožnost“ naší nedostatečnosti a dosáhnout „možnosti“ důsledného života hraje rozhodující roli komunitní rozměr, který se rozvíjí tam, kde se učedníci, žijící mezi sebou podle Ježíšova nového přikázání, nechávají jednotlivě i společně naplňovat mocí vzkříšeného Krista. Chiara Lubichová napsala v roce 1948 skupině mladých řeholníků: „A kupředu! Ne vlastní silou, ubohou a slabou, ale mocí jednoty, která může vše. Zjistila jsem a dotkla jsem se toho, že Bůh mezi námi koná nemožné - zázraky! Zůstaneme-li věrní svému odkazu (...), svět uvidí jednotu a s ní plnost Božího království.“⁵

¹ Lk 1,32.

² Tamtéž, 35.

³ Tamtéž, 37.

⁴ D. Bonhoeffer, *Odpor a odevzdání: Dopisy z vězení*, Kalich, 2023, str. 276-277. Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) byl německý luteránský teolog a pastor, vůdčí osobnost odporu proti nacismu.

⁵ Ch. Lubichová, *Lettere dei primi tempi*, Città Nuova, Řím 2010, str. 164.

Když jsem před lety pobýval v Africe, často jsem se setkával s mladými lidmi, kteří chtěli žít jako křesťané a kteří mi vyprávěli o mnoha těžkostech, s nimiž se ve svém prostředí denně potýkali, aby zůstali věrní závazkům víry a učení evangelia. Hovořili jsme o tom celé hodiny a nakonec jsme vždy došli ke stejnému závěru: „Samotným je to nemožné, ale společně to můžeme dokázat.“ Sám Ježíš to zaručuje, když slibuje: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém (v mé lásce), tam jsem já uprostřed nich.“⁶ A s ním je možné všechno.

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

⁶ Srov. Mt 18,20.